

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1087/2561

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา โจทก์ นายพงศ์เทพ ดิเรกวัฒนสาร กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 145, ป.อ. มาตรา 310 ทวิ, ป.อ. มาตรา 337, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 101/1, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 58, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2560 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานตำรวจและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ เข้าตรวจค้นห้องพักของผู้เสียหายทั้งสี่และรจกรยานยนต์ของผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 เมื่อพบเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จึงทำบันทึกการจับกุม แล้วจำเลยทั้งสามร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้เสียหายทั้งสี่ไว้ในห้องพัก และขู่เชิญให้แจ้งญาตินำเงินไปมอบให้จำเลยทั้งสามมิฉะนั้นจะส่งตัวไปดำเนินคดี เป็นการกระทำความผิดโดยมีเจตนาเดียวกันเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินจากผู้เสียหายทั้งสี่ และเป็นการกระทำความผิดต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน จึงเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 83, 91, 145, 310 ทวิ, 337 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91, 101/1 ธิบของกลาง บวกโทษของจำเลยที่ 3 ที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2331/2557 ของศาลชั้นต้นเข้ากับโทษของจำเลยที่ 3 ในคดีนี้ และนับโทษจำเลยที่ 3 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2468/2557 ของศาลจังหวัดน่านวิ จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพในความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ให้การปฏิเสธในความผิดฐานอื่น และจำเลยที่ 3 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษและนับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 57, 91 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 145 วรรคแรก, 310 ทวิ, 337 วรรคแรก ประกอบมาตรา 80, 83 เป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเสพยาเมทแอมเฟตามีน จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นและฐานร่วมกันพยายามกรรโชกทรัพย์ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 2 ปี จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพฐานเสพยาเมทแอมเฟตามีน มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 3 เดือน รวมจำคุกจำเลยทั้งสามคนละ 3 ปี 3 เดือน บวกโทษจำคุก 6 เดือน ที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2331/2557 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษของจำเลยที่ 3 ในคดีนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58 เป็นจำคุก 3

ปี 9 เดือน ธิษของกลาง ยกคำขอให้นับโทษจำเลยที่ 3 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลข คำที่ 2468/2557 ของศาลจังหวัดนาทวี จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พังข้อเท็จจริงว่า วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 5 นาฬิกา ขณะที่ผู้เสียหายทั้งสี่อยู่ที่ห้องพักหมายเลข ซี 8 ท่าทอนรีสอร์ท ตำบลควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำเลยที่ 2 และที่ 3 แสดงตนเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ ขอตรวจค้นตัวผู้เสียหายทั้งสี่และห้องพักดังกล่าว พบเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ด อันเป็น ยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 บรรจุในถุงพลาสติกแบบกดปิด จำนวน 1 ถุง ซุกซ่อนในช่องบุหรี สีแดงวางอยู่บนหัวเตียง และตรวจค้นรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่ 2 ที่จอดอยู่หน้าห้องพัก ดังกล่าว พบเมทแอมเฟตามีนชนิดเม็ด อันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เช่นเดียวกัน จำนวน 7 เม็ด และเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ด บรรจุในถุงพลาสติกแบบกดปิด ซุกซ่อนอยู่บริเวณระหว่าง หน้าปัดวัดความเร็วกับมือจับคันเร่ง จำเลยที่ 2 และที่ 3 พาผู้เสียหายทั้งสี่ไปที่ห้องพักหมายเลข เอ 2 มีจำเลยที่ 1 นั่งอยู่ภายในห้องก่อนแล้ว จำเลยที่ 1 เขียนบันทึกการจับกุมให้ผู้เสียหายทั้งสี่ ลงลายมือชื่อ ทั้งที่จำเลยทั้งสามไม่ใช่เจ้าพนักงานตำรวจ หลังจากนั้นจำเลยทั้งสามแจ้งให้ผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 ติดต่อญาติให้หาเงินไปแลกกับการปล่อยตัวและไม่ดำเนินคดี ขณะที่นาง หนับเสาะมารดาผู้เสียหายที่ 2 กลับไปรวบรวมเงิน เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรหาดใหญ่ ได้รับแจ้งจากพลเมืองดีว่ามีวัยรุ่นมั่วสุมเสพยาเสพติดให้โทษที่ท่าทอนรีสอร์ท เมื่อเจ้าพนักงาน ตำรวจไปตรวจสอบที่ท่าทอนรีสอร์ท พบจำเลยที่ 1 กับผู้เสียหายทั้งสี่ที่ห้องพักหมายเลข เอ 2 และ พบจำเลยที่ 2 กับจำเลยที่ 3 ที่ห้องพักหมายเลข ซี 8 จำเลยทั้งสามอ้างว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ ชูดปราบปรามน้ำมันเถื่อน แต่ไม่มีบัตรประจำตัว ผู้เสียหายทั้งสี่แจ้งว่าจำเลยทั้งสามจับกุม ผู้เสียหายทั้งสี่และเรียกเงินเพื่อแลกกับการปล่อยตัวและไม่ดำเนินคดี เจ้าพนักงานตำรวจจึงจับกุม จำเลยทั้งสามดำเนินคดีนี้ มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในชั้นนี้ เพียงว่า การกระทำของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในส่วนที่เป็นความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขัง ผู้อื่นและฐานร่วมกันพยายามกระทำความผิด ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยแล้วว่าเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น ซึ่งเป็น กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 นั้น ความผิดฐานร่วมกัน หน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นและฐานร่วมกันพยายามกระทำความผิดดังกล่าวเป็นกรรมเดียวกับความผิด ฐานร่วมกันแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานหรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานตำรวจและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ โดยเข้า ตรวจค้นห้องพักของผู้เสียหายทั้งสี่และรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 เมื่อพบเมท แอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำเลยที่ 1 ก็จัดทำบันทึกการจับกุมให้ผู้เสียหาย ทั้งสี่ลงลายมือชื่อ แล้วจำเลยทั้งสามร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้เสียหายทั้งสี่ไว้ในห้องพัก ที่เกิดเหตุ และขู่เชิญให้แจ้งญาตินำเงินไปมอบให้จำเลยทั้งสาม มิฉะนั้นจะส่งตัวไปดำเนินคดี เป็น การกระทำโดยมีเจตนาเดียวกันเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินจากผู้เสียหายทั้งสี่ และเป็นการกระทำที่ต่อเนื่อง เชื่อมโยงกัน จึงเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษามานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 พังขึ้น อนึ่ง ใน ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560 มาตรา 4 ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา 145 วรรคหนึ่ง และมาตรา 337 วรรคหนึ่ง กับมาตรา 14 ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา 310 ทวิ และให้ใช้อัตราโทษใหม่แทน

ปรากฏว่าโทษจำคุกตามกฎหมายเดิมและกฎหมายที่แก้ไขใหม่มีระวางโทษจำคุกเท่ากัน ส่วนโทษปรับตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่มีระวางโทษปรับสูงกว่าโทษตามกฎหมายเดิม ต้องถือว่ากฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลยทั้งสาม จึงต้องใช้กฎหมายเดิมอันเป็นกฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยทั้งสาม พิพากษาแก้เป็นว่า ฐานร่วมกันแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น และฐานร่วมกันพยายามกระทำความผิด เป็นการใช้กฎหมายเดิมเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 2 และที่ 3 คนละ 2 ปี เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 คนละ 3 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 2 และที่ 3 คนละ 2 ปี 3 เดือน เฉพาะจำเลยที่ 3 บวกลงโทษจำคุก 6 เดือน ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2331/2557 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษของจำเลยที่ 3 ในคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58 เป็นจำคุก 2 ปี 9 เดือน นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

อธิคม อินทุภูติ · นิพันธ์ ช่วยสกุล · ยงยุทธ แสงรุ่งเรือง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1087/2561>